

holdbar, og det mene jo ogsaa Regeringens egne Teknikere kan lade sig gøre. De skulle saa flytte den fra det ene Sted til det andet, men hvorfor i Alverden gøre det? Saa maatte disse Mennesker jo sælge deres Huse som de have opført i de senere Aar og flytte deres Familier bort, og Statskassen skulde tage det hele. Men kan den være det betydende overfor disse fattige Fiskerlejer? Dette kan jeg ikke forstaa. Her ligger et Andragende, som har haft en trang Vej at gaa, som Ministeren ikke har gjort noget ved; dette Andragende ligger her i Folketinget, og vi ville senere komme til at behandle det, hvorfor jeg ikke nu skal vove at opholde mig meget længe derved. Dette Andragende er ledsaget af Erklæringer fra Fiskelejerne fra hele Nordsjælland, hvori de erklære, at de, efter som Beslighed var, i mange Tilfælde have kunnet ty ind til Hundested Havn i Stedet for til deres egen, og at det er af overordenlig Betydning at have en Havn, der er nogenunde tilgængelig for større og mindre Skibe. Ikke at tale om, at Fiskeriet i denne vigtige Egn kan udvikle sig endnu meget mere, saa at de med større Baade kunne komme op til Anholt og den øvrige Del af Rattegattet, hvad jo allerede en Del af dem nu gøre. Jeg maa derfor holde for, at det Spørgsmaal kan Regeringen mindst være ligegyldig ved, med mindre den er ligegyldig ved, at et Fiskerleje med en talrig Befolkning, der længe har levet paa dette Sted og sat hele sin Eksistens ind paa at drive denne Næringsvej, der er agtet af alle, gaar til Grunde. Hvilken Debat føres der ikke mange Gange om en enkelt Persons mere eller mindre gode Stilling eller om et eller andet Spørgsmaal, vedkommende en eller anden lidt høierestillet Person, som har Protektion her, og hvad maatte der saa ikke kunne gøres for Forhold af denne Natur. Jeg priser deres Havelodder, der vel gennemførte kunne saa stor Betydning, jeg priser Bevillinger til Udvikling af Hedeplantning o. s. v., men jeg siger: Søen er en Rigdomskilde, der er større og vigtigere for vort Samfund end baade Hede- og Havelodderne, og den skulle vi udnytte, hvis vi overhovedet fremdeles kunne taale at se Søen og høre Tale om Søen uden at saa Søjge. — Jeg er i øvrigt overbevist om, at den ærede Ordfører der har udtalt sig velvillig og interesseret om denne Sag, fremdeles vil beholde den samme Interesse for disse Forhold, som han efter sin lange Livserfaring har faaet, og jeg vil fremdeles haabe, at man kan blive enig med den høitærede Minister om, at vi til Æde Behandling kunne saa gjort noget, der

har Betydning for det Forhold, her omhandles. Nu henviser en æret Kollega (S. Hage) os til, at vi skulle give det hele fri og eftergive disse Benge med Renter og Afdrag. Ja, var der ikke andet end at overlade Fiskerne Ruinen af Havnen og saa Puntum. Men hvad i Alverden hjælper det dem (S. Hage: Jo!). Ja, maaste vil det hjælpe lidt, men er Havnen virkelig til at gøre i Stand for denne Rente og dette Afdrag? Jeg siger, den ærede Taler tager efter min Mening fejl. Nu have disse Mennesker gjort et uhyre gratis Arbejde for at saa denne Havn bygget, og nu vil man paalægge dem Bedlighedsoldelsen af denne Havn ved egne Kræfter, efter at det har vist sig, at den er saa slet lavet i det hele, og det ved Siden af deres øvrige Arbejde for at tjene Jøden til sig selv og Familie. Jeg tror ikke, det paa nogen Maade er tilstrækkeligt. Kan det ærede Medlem ifølge sin Stilling til Amtsrådet tillige os, at Amtsrådets Garanti er andet end Ord, at den virkelig betyder noget, saa kunne vi prøve derpaa. Saavidt jeg veed, har Amtsrådet garanteret Bedlighedsoldelsen af Havnen men Amtsrådet har selvfølgelig undersøgt Forholdene, Planen og det hele saaledes, at Forudsætningen er den, at Amtsrådet selv tager Byrden paa sig, hvis Fiskerne ikke med Rimelighed kunne det. Det er ikke fortaet saaledes og kan heller ikke af det høje Amtsråd være forstaaet saaledes, at hvis det gik galt, flaaede vi Fiskerne, solgte deres Baade og Huse for at kunne vedligeholde Havnen. Det maa aabenbart være ment saaledes, at det er Amtsrådet, der har garanteret Bedlighedsoldelsen. Naar som nu i paakommende Tilfælde deres egne Ingeniører, Amtets Ingeniører sige Stop, her er ikke mere at gøre, her er ingen Indtægter men Udgifter nok, saa her er ikke noget at lægge et Budget paa, maa Amtet træde til og hjælpe ifølge den Garanti, som det har tilsaat. Det forekommer mig, at der her er noget, der ligger helt udenfor det juridiske, og jeg kan ikke nægte, at jeg ikke har læst dette Aktstykke anderledes, end at det høje Amtsråd, hvis det viser sig, at Indtægterne ikke flaa til til Bedlighedsoldelsen, saa selv skyder til. Ellers kan jeg ikke forstaa Amtsrådets Garanti, eller at den har nogen som helst Betydning. Men vil Amtsrådet nu gøre denne Forstaaelse af sin Garanti gældende, træde til i den Erkendelse, at Fiskerne ikke selv kunne forsøge at gøre deres Havn i Stand og maaste lægge en Byrde uden for Havnen for at forhindre Tilslæning. — jeg betvivler i øvrigt, at dette vil kunne hjælpe efter den Form, som Havnen har